

SÜRGŐSSÉGRE VÁRVA...

Amíg mi, sürgősségi orvostant professzionálisan képviselni kész szakdolgozók és orvosok egyre növekvő türelmetlenséggel és szkepszissel arra várunk, hogy a hazai egészségügy rendszerelvi között megfogalmazva és vállalva jelenjen meg a valós sürgősségi ellátás, addig egy beteg ellátórendszer nap mint nap újabb tünetekkel jelzi kritikus állapotát. A tünetek bulvár szintű társadalmi megjelenítése, ezek hasonlóan felszínes magyarázata hibás diagnosztikát és idővel a gyógyítás lehetőségének elvesztését eredményezhetik. Az egészségügyi ellátás nyitott rendszerében, a betegellátás folyamatában a heveny jellegű kórfolyamatok korai fázisának menedzselésére hivatott akut ellátási elemet a magas költségigény és vele szemben jelentős társadalmi érzékenység jellemzi.

Napjaink az akut jellegű ellátást érintő, tünetezerű eseményei, ezek média visszhangja és a reflexiók társadalmi érzékenységet tükröznek. Az egyes tünetek kapcsolatának, az ok-okozati összefüggések felderítésének - jelen helyzetet krízisként értékelve - már régen itt lett volna és ma még itt van az ideje. Megfelelő elemzés és diagnózis, így oki kezelés helyett változó prioritások mentén végzünk tüneti terápiát, időszakosan rehabilitációt. Egy olyan szervezetre pazarolunk el energiát, ami jelen kórállapotában fájdalmas hatékony beavatkozás, korrekciós műtétek nélkül nem fog meggyógyulni és ezért a rendszer szinten befektetett energiának nem lesz hatékonysága, haszna. Ez a kezelés, szakmai, jogi, etikai és gazdasági megközelítésben is hasztalan. A percmbernői, látványos eredmények Grigorij Alekszandrovics Patyomkin falvait idézik.

A legjobb orvosi gyakorlathoz evidencia szintű ismeretek és klinikai tapasztalatok együttes beteghez rendelésén keresztül vezet az út. A jelzett út hatékonyságát egy, a beteghez integráltságot támogató strukturális feltételrendszer és ennek megfelelő szemlélet biztosítja – a sürgősségi ellátás, mint rendszerelv, mindkét elemet garantálja.

A világ fejlett társadalmi, az Európai Unió országai a sürgősségi ellátás alapelvei mentén formálják át egészségügyi ellátórendszerüket, választ adva az artikulált társadalmi elvárásoknak és oldva a minden társadalmat érintő, gazdasági és szakmai lehetőségek közötti ellentmondást.

2015-ben Magyarországon a társadalom egészségügyi szükséglete nem prioritás. Az érvként hangoztatott, de az egészségügy teljes spektrumán megmutatkozó humánerőforrás krízis pedig nem csupán a képzés nem átgondolt hangsúlyait, hanem jelen rendszer hibáját, kontraproduktivitását is jelzi. Egy-egy szakterület kiemelése ebből a problémahalmazból, a tünetek kóroknak láttatása pedig talmi megközelítés és csak az egészségügy megosztását, nem a kezelését szolgálja.

Ezért az új szakállamtitkár szavait, szófordulatait használva, el kell gondolkodnunk azon, amit ma az egészségügy szabályozása, üzemeltetése és politikai menedzsmenete így a média szintjén látunk az valóság-e, vagy csak a politika saját érdekei és koncepciótlansága mentén akarja ezt láttatni velünk!

Budapest, 2015. december 14.

MSOTKE vezetősége